

Avem noi o descoperire de la Dumnezeu?

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Noi avem o descoperire dată de Dumnezeu Însuși. Oricât de mult oamenii îndrăznesc să contrazică, este o descoperire care aruncă lumina divină asupra istoriei omenirii plină de suferință, care explică toate cauzele umilirii, nevoilor, suferinței și ale caracterului muritor al creaturii, dar care arată și harul milostiv și aruncă lumină dincolo de mormânt și dezvăluie duhului nostru îngrijorat și întrebător rezultatul activității oamenilor în perioada de timp scurtă pusă lor la dispoziție pe pământ.

Permiteți ca în lumina acestei descoperiri și potrivit cu aptitudinea dată nouă de Dumnezeu să verificăm mai întâi natura și caracterul *judecății care apasă asupra omului*.

Sentința care stă asupra omului

În primul capitol din cartea Geneza citim cum Dumnezeu a început să lucreze într-o lume, care era „pustie și goală”, într-o lume al cărei creator era El Însuși și pe care El a făcut-o frumoasă (Eclesiastul 3.11), dar care mai târziu a mers în întâmpinarea decăderii. Isaia 45.18 ne arată că odinioară ea nu era creată în felul acesta. Dumnezeu a intervenit în această stare nouă de decădere cu scopul de a așeza oameni pe pământul acesta. Însă înainte ca Adam să fie introdus în poziția lui privilegiată de conducător suprem, au fost create toate, peste care el trebuia să stăpânească, și rânduite conform ordinii. Însă prin Adam, capul chemat, întreaga creație a fost legată cu Dumnezeu în relație și responsabilitate.

Începând de la creatura care era cea mai apropiată de Adam în ceea ce privește aptitudinea, și până la cele mai de jos organisme, totul era ordonat conform capului. Căci dacă nu ar fi fost nici o relație între Adam și ființele inferioare, el nu putea fi stăpânul și conducătorul lor. El avea cunoștința în diversitatea naturii lor și în particularitățile lor, așa că el, atunci când Creatorul lui le-a adus la el, ca să le dea nume, a dat fiecăreia *numele* care corespundea ființei ei. Chiar și felul în care a fost creată Eva i-a fost făcut cunoscut, cu toate că în ceasul constituirii ei el era într-un somn adânc.

Amintim toate acestea pentru a arăta locul deosebit, pe care îl avea Adam: pe de o parte în legătură cu Dumnezeu și pe de altă parte în legătură cu tot ce a creat Dumnezeu; și în legătură cu aceasta pentru a îndrepta atenția spre interpretarea fatală a adepților teoriei evoluționiste, care își închipuie că ei ar putea dovedi o evoluție de la ființele cele mai primitive până la om, în loc să înceapă cu omul și să urmărească până la ființele cele mai de jos însușirile diferitelor familii, care toate îi sunt supuse.

Omul era primul gând și marele gând al lui Dumnezeu. Însă pentru că toate lucrurile trebuiau să stea în legătură cu el ca și cap, trebuia ca și creaturile cele mai de jos să aibă mai mult sau mai puțin însușiri de înrudire cu el. Însă abia după ce omul și-a ocupat locul ca și cap, toate au fost numite de Creator ca „foarte bune”. Tot ce îi era supus lui Adam, privea spre el ca centru, ca stăpânitor, căruia i-a fost dată înțelepciunea necesară pentru un astfel de loc sublim.

Când omul a căzut, a căzut și toate care depindeau de el. *Creația a fost atinsă în capul ei*. Moartea a venit asupra lui Adam precum și asupra tuturor creaturilor care stăteau sub stăpânirea lui. În ceea ce privește țărâna, din care a fost alcătuit Adam, aceasta a revenit înapoi la starea ei inițială, și creaturile inferioare, care au rezultat din pământ sau din mare la cuvântul Creatorului, și-au găsit sfârșitul existenței lor în moarte. Însă nu în același fel omul, care inițial a fost făcut de asemenea din țărână, dar care apoi prin suflarea lui Dumnezeu a fost făcut un suflet viu; ci *pământul a dat la iveală* orice creatură, cu excepția omului. Omul nu a rezultat în felul acesta, omul este din neamul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 17.29).

Sentița rostită asupra lui Adam era: „În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; pentru că în țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3.19). Tot ce se amintește aici, se referă exclusiv la viața fizică pe pământ; aici nu există „iar după aceea judecata” (Evrei 9.27). Aici nu se amintește unde va trebui să-și găsească locuința viața dată prin suflarea lui Dumnezeu; căci sentița prezintă aici numai sfârșitul vieții trupești aici pe pământ. Dumnezeu vorbește aici numai despre trupul omului, care a fost făcut din țărână, și îl denumește aici pe scurt om, fără ca prin aceasta să spună că acesta este omul *întreg*. Ștefan a fost înmormântat, și țărâna s-a întors înapoi în țărână, însă Domnul Isus a primit duhul lui (Faptele apostolilor 8.2; 7.59); și Pavel vorbește despre faptul că la un moment dat el nu știa dacă el a fost în trup sau în afară de trup (2 Corinteni 12.2). Însă o astfel de constatare ar fi fără sens, dacă trupul ar fi totul la un om. Însă nu despre aceasta este vorba în pasajul acesta biblic, căci aceste două evenimente nu au nimic comun cu moartea amintită în Geneza 3.

Adam este alungat din grădină, pentru ca să lucreze în sudoarea feței sale pentru pâinea sa, până când se va executa sentița dată lui și țărâna se va întoarce în țărână. Urmașii lui, toți păcătoși ca el, cad sub aceeași sentiță și Dumnezeu trebuie să limiteze viața acestor păcătoși pe pământ la o anumită perioadă. De aceea tuturor le este interzis accesul la pomul vieții, căci altfel putrezirea și decăderea, cărora îi sunt supuse trupul alcătuit din țărână urmare sentiței date asupra păcatului, ar fi anulate. Moartea este partea omului aici pe pământ, deoarece el este un păcătos.

Există o eliberare de sentiță?

În acea sentiță este făcut cunoscut un Eliberator, care va zdrobi capul distrugătorului crunt; însă era un Eliberator suferind, căci satan Îi va zdrobi călcâiul. Aici nu se vorbește despre El ca Acela care va aduce răscumpărarea pentru păcătoșii pierduți și va deschide cerul pentru toți cei care se vor supune mântuirii Sale. El trebuie simplu să nimicească puterea diavolului. Aici nu găsim nici o referire la vreun alt domeniu de acțiune pentru om, decât pământul.

Abia în continuare este adus la lumină harul, și anume în îmbrăcarea lui Adam și a soției lui cu îmbrăcăminte din piele. În aceasta recunoaștem în model pe Isus Hristos, care a fost dat la moarte din pricina fărădelegilor noastre și a fost înviat din pricina îndreptățirii noastre; căci cei doi păcătoși goi au fost îmbrăcați cu pieile jertfei, care a murit pentru ei. Și aceasta scoate în evidență adevărul mare al Evangheliei, că Acela, care a suferit pentru păcătos, va deveni haina celui care crede în El.

Evident prin aceasta a fost făcut cunoscut un drum spre Dumnezeu prin moarte, prin moartea unei jertfe care nu putea fi învinovățită de nici o fărădelege, de nici un păcat împotriva lui Dumnezeu. Și drumul acesta a fost ales de Abel și pe el au mers toți credincioșii, începând din ziua aceea și până astăzi. Necredința și răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu merg pe drumul lui Cain, un drum de care, începând din momentul în care decăderea a pătruns în Biserică, sunt acuzați și simplii mărturisitori religioși că merg pe el (Iuda 11).

Însă nici înainte de potop și nici după aceea în timpul administrării patriarhale nu este vorba despre cer ca speranță a credincioșilor; și nici în epoca Legii, în care este vorba numai de pământ și de viața oamenilor pe pământul acesta. Când a fost dată Legea, binecuvântarea, care a fost făgăduită pe baza ascultării, era viața pe pământ. „Omul care va face acestea va trăi prin ele” (vezi Neemia 9.29; Galateni 3.12). Marea întrebare, pe care Legea a pus-o în discuție, era: va fi omul capabil să împlinească prescrierile acesteia, și prin aceasta să poată să-și mențină viața pe pământ? Niciodată nu s-a pus în discuție întrebarea referitoare la mersul în cer, căci deoarece dreptatea omului nu era suficientă pentru a se păstra viu pe pământ, el nu putea nicidecum să-și revendice dreptul pentru cer.

Felul de a lucra al lui Dumnezeu cu omul în starea lui în timpurile vechi-testamentale a dovedit clar pe toată durata timpului de încercare, că în om nu era nici o putere pentru a da naștere la restabilirea lui; căci cu toate căile, pe care Dumnezeu l-a încercat, și cu toate avantajele, pe care i le-a oferit administrarea lui Dumnezeu, omul a rămas un păcătos și prin aceasta supus morții. El nu a putut ajunge la viață prin ascultare, căci el a fost neascultător. Omul era pierdut!

Întrebarea, dacă omul trebuia luat în cer, nu s-a pus niciodată; și nici un om nu va fi judecat pentru că el este nepotrivit pentru cer. Comportarea lui pe pământ este singurul lucru la care se limitează judecata. Responsabilitatea lui nu se extinde la faptul dacă el este potrivit pentru cer. *Cerul* este în imaginația multora o idee nebuloasă; însă Scriptura leagă cerul cu *gloria lui Dumnezeu* în exprimări foarte clare.

Dacă mergem în Noul Testament, nu mai este vorba de pământ. S-ar putea desigur să se citeze pasajul: „Ferice de cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul” (Matei 5.5); însă aceasta se spune în contrast cu fariseii mândri, aroganți și mulțumiți de sine, care gândeau, că Dumnezeu îi are în seamă numai *pe ei*. În afară de aceasta, această făgăduință vorbește despre domnia lui Mesia (Psalmul 37.11; Isaia 29.19), unde cei blânzi își vor avea partea cu Acela care putea spune: „Eu sunt blând și smerit cu inima”. Însă la sfârșitul acestui timp de domnie – Împărăția de o mie de ani – pământul cu toate lucrările lui va fi ars și prin aceasta va ajunge la sfârșitul lui. Însă moștenirea celor blânzi nu va avea sfârșit, căci ei vor ajunge să savureze „un cer nou și un pământ nou”, „în care va locui dreptatea”.

Întrebarea, dacă omul poate păstra pământul în posesia lui pe baza împlinirii prescripțiilor, este clarificată pentru totdeauna; aceasta era întrebarea pusă în discuție de Lege, așa cum am amintit. Acum a fost descoperit adevărul deplin, că omul ori intră în gloria lui Dumnezeu, ori va fi aruncat în iazul de foc, ca nepotrivit pentru oricare alt loc. Cele două contraste în epoca

trecută erau viața și moartea pe pământ ca și copiii ai lui Adam. Însă acum „ultimul Adam” este sus în gloria lui Dumnezeu, și acolo este și *locul* pentru om dar și – în iazul de foc. Acum există numai acest sau-sau. Gloria lui Dumnezeu este aceea care a fost revelată deplin în Hristos. Nu este o glorie, așa cum se vedea pe fața lui Moise, în care Dumnezeu S-a revelat în vechiul legământ, ci este gloria pe fața lui Hristos ca descoperire deplină a lui Dumnezeu, nu numai în însușirile ei exterioare, ci în dragostea inimii Sale, aceasta înseamnă, în ceea ce este El în natura Sa: „Dumnezeu este dragoste.”

În legătură cu aceasta lucrările oamenilor nu au nici un loc. Totul este prin har, de la început și până la sfârșit. În privința aceasta Dumnezeu este cel care lucrează, nu omul. „Celui care nu lucrează, ci crede în Cel care îl îndreptățește pe cel neevlavios, credința lui i se socotește ca dreptate”, și: „Deci, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am și avut intrare, prin credință, în acest har în care stăm și ne lăudăm în speranța gloriei lui Dumnezeu” (Romani 4.5; 5.1-2). Noi am fost chemați să vedem ceea ce a făcut Dumnezeu. Aici, unde omul a fost biruit prin diavolul, a fost biruit diavolul prin Omul Hristos Isus; aici, unde Dumnezeu a fost dezonorat prin om, El a fost glorificat prin Omul Hristos Isus; aici, de unde în fiecare zi mirosul provocator al păcatului s-a urcat spre tronul lui Dumnezeu, se înalță de pe cruce un miros plăcut ca tămâia spre același tron și Cel care stă pe el; aici, unde păcatul s-a înmulțit nespuse de mult, harul s-a înmulțit și mai mult, și aici, unde moartea a înghițit timp de mii de ani toată viața care s-a arătat pe această scenă, tocmai aici „moartea a fost înghițită în biruință”. Însă la această lucrare minunată a lui Dumnezeu nu a contribuit câtuși de puțin nici Adam și nici altcineva din neamul lui. Hristos a spus: „Iată, Eu vin ca să fac voia Tatălui Dumnezeu”, și El a făcut-o.

Cele două capete

Omul este pierdut în Adam, primul cap. El trebuie să-și găsească mântuirea în Hristos, celălalt Cap. Responsabilitatea omului de a se confirma pe locul binecuvântării, pe care el a fost pus, precum și să se apropie de Dumnezeu, după ce păcatul l-a îndepărtat pe el și pe toate creaturile de Dumnezeu, era în sarcina numai a primului cap și a urmașilor lui, omul din țărână. Acesta și-a pierdut locul prin neascultare și a ajuns sub sentința morții, însă pentru urmașii lui s-a deschis un drum înapoi spre Dumnezeu prin jertfă. Altarul adoratorului sau al aceluia care căuta să se apropie de Dumnezeu, dădea mărturie despre felul de gândire al aceluia care aducea jertfa cu privire la întreaga problemă care exista între creatură și Creator; și, primirea sau respingerea jertfei de către Dumnezeu era mărturia primirii sau respingerii celui care aducea jertfa. Să vii în felul în care a venit Abel însemna recunoașterea dreptății judecății, care era asupra omului; căci altarul lui Abel era expresia că el nu numai a recunoscut faptul că tatăl lui a fost un răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, ci și că el însuși, în natura lui, nu era mai bun și de aceea moartea stătea asupra lui ca judecată meritată din partea unui Dumnezeu drept. În același timp, credința lui l-a făcut capabil să găsească drumul înapoi spre Dumnezeu prin moartea altuia în locul lui. Aceasta era prezentarea simbolică a întoarcerii la Dumnezeu prin jertfa lui Hristos. Acest drum de întoarcere a stat la dispoziția omului în toate epocile, până când noi ajungem la jertfa lui Hristos, care este contraimagea minunată și împlinirea tuturor modelelor anterioare.

Prin jertfa lui Hristos este acum deschis un drum al mântuirii pentru toți. Așa cum neascultarea unică a lui Adam a adus cu sine moartea și condamnarea tuturor, la fel ascultarea unică a lui Hristos până în moarte are urmări de îndreptățire și dătătoare de viață pentru toată generația umană. Însă numai aceia care se supun Evangheliei au parte de dreptatea și de viața care se găsesc în Hristos. „Să vă fie cunoscut deci, fraților, că prin Acesta vi se vestește iertarea păcatelor” arată spre aplicarea mondială a foloaselor acelei morți pentru cel care crede (Faptele apostolilor 13.38,39). Dreptatea lui Dumnezeu „pentru toți și peste toți cei care cred” (Romani 3.22) este un loc paralel la aceasta. Și cu privire la viață citim în Ioan 5.24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”

Locul omului și partea lui în veșnicie se decid aici pe pământ

Pământul este locul unde trebuie rezolvată problema cea mai mare a problemelor. Aici omul s-a dovedit a fi un păcătos pierdut. A fost nevoie de patru mii de ani, pentru ca acest adevăr îngrozitor să fie adus total la lumină. Omul a fost încercat în acest timp lung; în privința aceasta nu era vorba de gloria lui Dumnezeu, așa cum ea s-a revelat în Isus, sau de iazul, care arde cu foc și pucioasă, ci, așa cum s-a spus deja, de viață sau de moarte pe pământ. Că acele țeluri veșnice erau incluse, nu trebuie accentuat, dar acestea nu erau elementele timpurilor acelea. Dar când acum a devenit pe deplin clar, că omul nu are nici o putere să se ajute pe sine însuși, și că el era păcătos în viața lui și în ceea ce privește natura lui, Dumnezeu a creat o ieșire pentru toți, prin aceea că El a oferit aceasta în Fiul Său înviat și glorificat și a făcut cunoscut că această ieșire este accesibilă numai prin credință în Hristos, ca Cel care a fost dat la moarte din pricina păcatelor noastre și a fost înviat din pricina îndreptăririi noastre.

Evanghelia aduce aceasta la urechile oamenilor, cărora li se cere să se supună acestui drum al lui Dumnezeu spre mântuire. Cel care crede este îmbrăcat cu dreptatea lui Dumnezeu, are viața veșnică, păcatele lui nu mai sunt amintite, sufletul lui este salvat, și tot ce el așteaptă este transformarea trupului său, care va avea loc când va veni Hristos ca să ia poporul Său la Sine (Romani 3.22; 1 Ioan 5.13; 2.12; 2 Timotei 1.9; Tit 3.5; Filipeni 3.21).

Lucrarea de răscumpărare a omului a fost făcută pe pământ: pe *pământ* este predicată Evanghelia mântuirii, pe *pământ* oamenii primesc iertarea și viața veșnică, pe *pământ* ei sunt născuți din nou, pe *pământ* ei sunt aduși în relațiile noi și veșnice cu Dumnezeu, pe *pământ* ei sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt, și pe *pământ* ei sunt făcuți mădulare ale trupului lui Hristos.

Aici ei așteaptă pe Fiul lui Dumnezeu, care îi va lua la Sine și îi va muta în casa Tatălui; *aici* le este dată asigurarea, că ei niciodată nu vor merge la judecată; și dacă ei vor muri, ei știu că ei vor fi înviați în glorie – nu înviați și evaluați, dacă sunt potriviți pentru glorie, ci înviați într-o stare glorificată. Și în timpul dintre moartea lor și venirea Domnului pentru înviere, viața lor este în duh la Hristos, într-o stare care este cu mult mai bună decât ce este cel mai bun pe pământ (Filipeni 1.23).

Dar cum stau lucrurile cu cei care nu cred? Aceștia au pierdut din vină proprie prin păcate revendicarea lor la viața pe pământ, ei au trăit pentru lume, au năzuit numai după lucruri care

le satisfăceau propriile plăceri, au făcut voia lor și au disprețuit voia revelată; au refuzat să se folosească de mântuirea care este în Hristos; s-ar putea ca ei să fi fost morali sau imorali, religioși sau nereligioși, este tot una: ei nu au acordat nici o atenție pretențiilor lui Dumnezeu, și la fel necesității unui Mântuitor. De aceea acum judecata stă înaintea lor: „Cine nu va crede va fi condamnat” (Marcu 16.16).

Nimic în Cuvântul lui Dumnezeu nu este prezentat mai clar decât faptul că destinația veșnică pentru fiecare om se decide pe pământ, în timpul vieții lui în carne. Domnul spune: „Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre” (Ioan 8.24). Și în Evrei 9.27 citim: „iar după aceea vine judecata”. Mulți cred că după viața pe pământul acesta, când trupul și sufletul se despart, ar fi o altă ocazie pentru mântuire. Însă aceasta este o speranță falsă; aceasta este o minciună a diavolului. Nu! Este scris: „Cine crede în Fiul are viața eternă; și cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3.36). În 1 Tesaloniceni 4.13 cei care cred sunt puși în contrast cu restul celor din lumea aceasta, pentru care *nu este nici o speranță*.

Titlul original: „Have we a Revelation from God?”
Tradus din *Scripture Truth*, vol. 24, 1932, pag. 206–211.